

Antoni Rubio
BLACK FRIDAY

SEMBRA
LLIBRES

T A U L A

INICI DE FINAL

Pàgina 11

BLACK FRIDAY

Pàgina 15

VALHALLA

Pàgina 27

BUCLE

Pàgina 31

METAMORFOSI

Pàgina 35

OUS PODRITS

Pàgina 41

GROSSA

Pàgina 45

MOSQUES

Pàgina 53

H99: INADAPTACIÓ ESCOLAR

Pàgina 57

OMBRES

Pàgina 61

EFFECTE PAPALLONA

Pàgina 95

BESOS MORATS

Pàgina 99

A LA VORETA DEL MAR

Pàgina 109

EL JUGADOR

Pàgina 113

FRAGMENTS

Pàgina 127

REALITAT AUGMENTADA

Pàgina 133

MARIAN MITRITA

Pàgina 137

ENCADENATS

Pàgina 141

ZERO SETZE

Pàgina 149

FINAL FELIÇ

Pàgina 151

INICI DE FINAL

Picassent. Dos d'octubre de 2005. El pres 801170069 mor a les 02.43 hores, després de tres mesos en coma a conseqüència d'un infart cerebral mal diagnosticat com una grip. El pres 801170069 patia el virus de la sida, era addicte a l'heroïna i complia una condemna de setanta-un anys de presó producte de la suma de nombrosos delictes, incloent-hi robatoris, baralles amb altres presos, diversos intents de fuga i l'organització d'un motí a la presó de Teixeiro (la Corunya). Tenia trenta-set anys.

El pres 801170069 va ingressar a la infermeria de la presó amb la meitat esquerra del cos completament paralitzada i sense poder articular ni una paraula. Al personal de guàrdia no els venia bé atendre ningú en aquell moment, però no van tenir més remei que apropar-s'hi davant els crits de la resta de reclusos. El diagnòstic va ser inapel·lable: era una grip agreujada pels símptomes de la sida. I així va quedar escrit en l'informe.

Era una nit calorosa d'estiu, d'aquelles on la xafogor t'amera el cos de suor sobre els llençols bruts de la cel·la, quan el pres 801170069 va notar que es trobava malament. Tenia dificultats per a moure el braç esquerre, parlava de manera pastosa i a penes podia esbossar una petició d'ajuda. El trobaren tirat a terra, als peus del catre on dormia, amb una vella fotografia en blanc i negre d'una dona bruna de cara trista entre les mans.

A primera hora del matí, mentre feia l'enèsima marca a la paret de la cel·la amb un petit metall rovellat, el pres 801170069 es va adonar que portava més de setze anys entre reixes. Malgrat que mai no havia patit una condemna llarga, la fusió de nombroses penes menors

havia generat un saldo sinistre de més de setanta anys i una petició judicial per a ampliar el termini a més d'un segle. El pres 801170069 dubtava si tindria paret suficient per a marcar tots els dies que li restaven engabiats.

Aïllament. Vint-i-dues hores diàries dins d'una cel·la d'uns pocs metres quadrats sense mobles ni espills. Sense visites, ni dret a beneficis penitenciaris. Dispersat, lluny de casa. Amb guàrdies que et desperten cada poques hores a la nit amb un focus i t'obliguen a alçar-te. Amb cops, amb insults. Amb gravacions de crits a la cel·la del costat i un funcionari que et diu que és ta mare, o ta germana, o la nòvia, que està sent violada i torturada. La presó dins de la presó. El reclús 801170069 no era terrorista, ni narcotraficant, ni assassí en sèrie, però va estar més d'una dècada sota el règim FIES a les diferents presons on el traslladaren.

La sentència era inapel·lable. Aquell home, bata blanca, rostre sever, esgrimia els papers com si foren la veritat divina. «Té la sida». La mort havia decidit entrar al seu cos però sense pressa, a poc a poc, com una tortura. La sentència era inapel·lable. Aquell home, toga negra, rostre sever, esgrimia els papers com si foren la veritat divina. «Dos anys, quatre mesos i un dia». Va ser un robatori sense violència per dur alguna cosa de menjar a casa. A Xoan Tarrés li assignaren el número 801170069. Era el seu passaport a l'infern.

Quan encara era un marrec, Xoan Tarrés ja coneixia tots els reformatoris de la província de la Corunya. Havia tastat els càstigs per intentar escapar-se i els cops de les batusses eren la rutina habitual. Mastegots dels funcionaris, pallisses, baralles per guanyar-se el respecte. La violència havia estat un continu a casa, a l'escola on l'internaren a onze o dotze anys quan les institucions van dir que era un cas perdut i als penals de menors. La resposta a tot plegat va ser una xeringa que algú li donà en un carreró fosc de Katanga, el barri marginal on havia nascut i malviscut.

Als pocs dies de nàixer Xoan Tarrés, sa mare, una dona bruna de cara trista, va rebre un colp de puny al nas. Son pare, borratxo, es cabrejava per qualsevol cosa. Amb el xiquet als braços, la mare de Xoan plorava. Plorava molt. El nadó dormia, innocent. Una innocència

que duraria ben poc. Per la finestra, un jove estirava amb les dents una goma al voltant del braç i posava els ulls en blanc en notar la carícia de l'agulla. La vida i la mort es confonien a Katanga. El pare de Xoan, amb l'alé empudegat d'alcohol, assajava la seua frase preferida: «No vals per a res». La gent bona dormia, tranquil·la, ben lluny d'aquell lloc maleït.